

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 879/2015
21.10.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених Љ.Ц. и др, због два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених Љ.Ц. и С.Ц., адвоката Н.З., поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 228/14 од 21.05.2015. године и Вишег суда у Врању 1Кж 386/15 од 17.07.2015. године, у седници већа одржаној дана 21.10.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољени захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених Љ.Ц. и С.Ц., адв. Н.З., поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 228/14 од 21.05.2015. године и Вишег суда у Врању 1Кж 386/15 од 17.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 228/14 од 21.05.2015. године, изреком под 1) окривљена Љ.Ц. оглашена је кривом због два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ за које су јој утврђене казне затвора у трајању од по три месеца и за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је утврђена новчана казна у износу од 10.000,00 динара и на основу члана 60. КЗ изречена јој је условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико у року од једне године не изврши ново кривично дело и осуђена на новчану казну у износу од 10.000,00 динара коју је дужна да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а која ће се у случају да иста не буде плаћена у остављеном року заменити казном затвора рачунајући при томе један дан затвора за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне.

Окривљена Љ.Ц. обавезана је да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 11.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Оштећени В. и С.Г. и малолетни приватни тужилац Ј.Г., ради остваривања имовинскоправног захтева упућени су на парницу.

Истом пресудом изреком под 2) окривљени С.Ц. оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је осуђен на новчану казну у износу од 10.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а која ће се за случај да исту не плати у остављеном року заменити у казну затвора рачунајући при томе један дан затвора за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне.

Окривљени С.Ц. обавезан је и да плати суду на име паушала износ од 2.000,00 динара, и на име трошкова кривичног поступка износ од 11.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Приватни тужилац В.Г. је ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Врању 1Кж 386/15 од 17.07.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљених Љ.Ц. и С.Ц. и жалба пуномоћника оштећених као неосноване, а пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 228/14 од 21.05.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљене Љ.Ц., адв. Н.З., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде преиначи и окривљену ослободи од оптужбе,

- бранилац окривљеног С.Ц., адв. Н.З., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених Љ.Ц. и С.Ц., су недозвољени.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца и сам бранилац који у корист

окривљених предузима све радње које може предузети и окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Према томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају бранилац окривљених адв. Н.З., у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче да је доношењем побијаних правноснажних пресуда у односу на окривљену Љ.Ц. повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, а у односу на окривљеног С.Ц., повређен закон из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Наиме супротно чињеничним утврђењима из изреке првостепене пресуде бранилац окривљене Љ.Ц., у односу на кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ указује да је окривљена поступала у нужној одбрани и да то суд није ценио чиме је повређен закон из члана 19. КЗ, а у односу на кривично дело увреда из члана 170. КЗ за које је оглашена кривом није ни била у стању због здравствених проблема да га изврши то јест да удари шамар оштећеном, па стога нису ни остварена законска обележја кривичног дела у питању.

Такође у односу на окривљеног С.Ц., у захтеву се указује да нема противправности у радњама овог окривљеног и да је суд „поклонио потпуно поверење“ исказима оштећеног и његових синова, и погрешно закључио да је окривљени упутио речи увреде оштећеном, тако да је погрешно утврдио чињенично стање и оценио изведене доказе.

Дакле, бранилац окривљених Љ.Ц. и С.Ц. у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева само формално означава повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, из којих разлога су захтеви дозвољени, док се у суштини указује на недозвољене разлоге за подношење захтева то јест оспорава се утврђено чињенично стање у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа, а што не представља разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтеве браниоца окривљених Љ.Ц. и С.Ц., адв. Н.З., на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољене и одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.